

Lægges skriftlig Prøve, maa de unge Mennesker ligge her i Kjøbenhavn i flere Uger. Jeg tror, at det er uheldigt. Man burde gjøre som ved Skolelærerexamen og lade Examen afholde ogsaa i Sylland, maaste en Gang om Aaret. Man vil sige, at det har ikke stort at betyde, om de unge Mennesker skulde rejse til Aarhus eller Kjøbenhavn, men det har dog ikke saa lidt at sige ved de nuværende Færdsmidler. Skulle de rejse til Aarhus, kunne Mange rejse hjem og blive der i den lange Mellemtid, men skulle de til Hovedstaden fra Sylland, saa maa de ligge her hele Tiden. Det er ubilligt mod de unge Mennesker, der have hjemme i Sylland. Jeg fremsætter kun den Bemærkning som en Hensigtstilling. Jeg skal slutte med den Bemærkning, at jeg som den første ærede Taler ønsker dette Spørgsmaal grundig overvejet i et Udvalg. Det er jo en vigtig Sag, thi paa dens Ordning beror Udviklingen af hele Oplysningsværket.

Styr: Lige overfor det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at om der end i selve Lovforslaget staar, at det skal være den almindelige Forberedelsesexamen af lavere Grad, som skal tages, udtales det udtrykkelig i Motiverne, at Bestemmelsen i Anordningen af 30te August 1881, Post 10, ophebes, og det fordres som almindelig Betingelse for at indstille sig til Skolelærer- eller Skolelærerindeexamen, at de Paagældende have bestaaet den almindelige Forberedelsesexamen efter den nævnte Anordnings Post 3; men her er der netop Tale om Afgangsexamen af lavere Grad med 2 Sprog, medens Forberedelsesexamen af høiere Grad omtales i Post 2, saa jeg tror ikke, at jeg behøver nogen Feiltagelse med Hensyn til dette Punkt, saaledes som det ærede Medlem syntes at mene. — Endnu vil jeg tillade mig at udtale, at naar det ærede Medlem sagde, at jeg skulde have udtalt mig saaledes, at videre end til eet Sprog bør man ingenlunde gaa, saa tror jeg, at det har jeg ikke sagt. Jeg har sagt, at jeg var tilbøjelig til at anse det for heldigere at blive staaende ved en fyldigere Undervisning i eet Sprog end at begynde Undervisning i to Sprog, men jeg har ikke udtalt mig saa bestemt om, at man ikke burde gaa til to.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg maa begynde med at takke for den Modtagelse, Forslaget har faaet fra begge de to ærede Talere, som have udtalt sig, ihvorvel det ærede 3die Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) havde Mængt og Meget at indvende imod det. Jeg skal begynde med at udtale, at jeg er enig med dette ærede Medlem i, at Uddannelsen for Skolelærerne bør være en Enhed, og at det ikke vil være heldigt, om Udviklingen skulde gaa i den Retning, at Eleverne først rundt omkring ved Realskolerne toge den almindelige Forberedelsesexamen og dernæst gik ind paa Skolelærerseminarierne og 2 eller 3 Aar efter toge den egentlige Skolelærerexamen. Jeg er enig med ham deri. Men Forslaget, som det formelt foreligger, gaar heller ikke ud paa at indføre en saadan delt Undervisning; tværtimod, det gaar ubetinget ud paa, at Undervisningen skal begyndes og fuldendes paa de bestaaende Skolelærerseminarier. Jeg tror ikke, man vil kunne negte, at det fremgaar tydelig og klart saavel af selve Lovforslagets Ord som af Motiverne. Derimod vil jeg gjøre det ærede Medlem den Indrømmelse, at naar man ser bort fra de kongelige Seminarier og hen til Fri-seminarierne, saa er det vel muligt, at der paa en eller anden Maade bør tages Bestemmelser ogsaa om deres Ret. Men i saa Henseende vil jeg være villig til at gaa saa vidt, som jeg paa nogen mulig Maade kan; thi endskjøndt jeg betragter Statsseminarierne som gennemgaaende givende bedre Undervisning end Fri-seminarierne, saa vil jeg dog indrømme, at man ikke kan undvære Fri-seminarierne; thi Statsseminarierne vilde ikke kunne rumme alle de Elever, som det er nødvendigt, der hvert Aar tage Skolelærerexamen, for at alle Landets Skolelærerembeder kunne blive besatte, saaledes som de skulle besættes. Jeg er altsaa paa dette Punkt villig til at komme det ærede Medlem og hans Anskuelse imøde, saaledes, at Fri-seminarierne i saa Henseende ikke kunne have Noget at beklage sig over; men det maa jeg, som sagt, hævde, at det, som her fordres, er virkelig og i Sandhed en Enhed i Uddannelsen og intet Andet. Naar jeg har fundet, at dette var den bedste Vej at gaa af de to Veie, som stode mig aabne, dette, at foreslaa Rigsdagen at gaa ind paa at lægge